

Ediţie specială **Sonderausgabe**

Stindardul

Anul IV, Nr. 29, Noembrie 1956 | L'Etendard — Die Standarte | Un exemplar 3 S., 0,50 DM

«Vrem arme, nu vorbe!
Murim pentru Ungaria şi pentru Europa!

In numele coexistenţei paşnice şi de dragul arginţilor, adică al schimburilor comerciale „între statele cu sisteme sociale şi economice diferite", un reprezentant autorizat al Finanţei internaţionale ne condamnase, nu de mult, la veşnică robie, îndemnând pe oamenii politici occidentali să abandoneze orice acţiune menită să încurajeze năzuinţele spre libertate şi independenţă ale popoarelor vândute în procente.

Mai puţin cinici, alţi pretinşi apărători ai păcii se străduiau să ne convingă că eliberarea ţărilor noastre, transformate în colonii sovietice, se va face „în etape", cu obligaţia pentru noi de a primi şi botezul titoist, variantă marxistă şi totalitară pe care democraţia capitalistă pare a fi dispusă s'o accepte.

In lumea exilaţilor, teoria „eliberării în etape" îşi găsise apărători printre fosilele politice nulităţile notorii şi trădătorii de profesie, care au primit caftanul de „reprezentanţi ai naţiunilor captive", fiind totdeodată trecuţi şi în bugetul unei firme din New-York, la capitolul „rezistenţi cu simbrie".

In astfel de condiţii şi având de înfruntat asemenea „adversari", Cremlinul putea fi sigur de victorie ... Dar ospăţul coexistenţialist a fost turburat de fulgerul răscoalei dela Poznan ... Apoi, într'o uriaşă torţă, Cerul s'a aprins ... Dela Sopron şi până la Gyula, din Munţii Metalici şi până la Drava, Ungurii s'au ridicat, ca un singur om, dărâmând în câteva clipe toată „construcţia socialistă" a unui regim impus prin teroare —

După 11 ani de asuprire şi de umilinţă, după 11 ani de îndoctrinare marxist-leninistă, lipsit de conducători şi fără perspectiva vreunui ajutor dinafară, mai unit ca oricând, poporul maghiar a dat lumii exemplul fără precedent al unei revoluţii spontane şi unanime —

Studenţii universitari, adică tinerii care fuseseră îndopaţi cu doctrină şi care trecuseră prin ciurul verificărilor de partid, au fost primii care au ridicat steagul. „Cine este Ungur, să ne urmeze!" Şi i-au urmat muncitorii, ţăranii, funcţionarii de toate categoriile, ofiţerii şi soldaţii, chiar cei din Miliţie, tineri, bătrâni, femei, copii, toţi ...

Participarea la această revoluţie naţională a muncitorilor dela uzinele de pe Insula Csepel merită totuşi o menţiune specială. Complexul metalurgic Csepel era, de mai bine de jumătate de secol, o cetate de nebiruit al celui mai ortodox marxism.

La 1905, metalurgiştii din Csepel au declarat grevă de solidarizare cu răsculaţii din Odessa. In 1919 tot din rândurile lor au fost recrutate brigăzile proletare ale dictatorului Bela Kuhn, iar în Decembrie 1944 muncitorii din Csepel au deschis foc asupra trupelor germane care apărau Budapesta. Cu asemenea state de serviciu, era natural ca în regimul de „democraţie populară" aceşti muncitori să constitue un fel de castă privilegiată, adevărată elită a „Partidului celor ce muncesc"...

> „Unde este NATO? Unde este ajutorul vostru? Am ascultat emisiunile voastre de radio, am crezut în Libertate. Dar nu ne-aţi ajutat. Nu-i timp acum de conferinţe şi de convorbiri. DAŢI-NE ARME. Trimiteţi avioanele voastre de bombardament. Ajutaţi-ne să zdrobim teroarea sovietică care ne sugrumă Libertatea abia recâştigată."
>
> Budapesta, 5 Noembrie 1956

Şi totuşi, la 23 Octombrie 1956, metalurgiştii de pe Insula Csepel au răspuns, fără nicio defecţiune, la chemarea naţiei, înarmând primele unităţi de combatanţi pentru Libertate şi atăcând — ei cei dintâi — cartierul general al Securităţii A. V. H.

Muncitori din Csepel s'au urcat pe soclul statuiei lui Stalin, au tăiat gâtul şi picioarele „genialului", l'au legat cu funii şi l'au prăvălit pe caldarâm, în uralele delirante ale mulţimii.

> „Să venim la voi? Ce să căutăm în Vest? Vestul ne-a trădat. Mai bine murim pe pământul Ungariei. Noi am pierdut totul, afară de onoare. Alţii n'au pierdut încă nimic, afară de onoare."
>
> Un student ungur, la Klingenbach în ziua de 5 Noembrie 1956.

In cisma de bronz, rămasă pe soclu, aceeasi muncitori au înfipt drapelul naţional, devenit şi pentru ei singurul simbol al Libertăţii.

Cu aceiaşi ardoare, aceşti veterani ai comunismului maghiar au adunat — din toate librăriile cluburile şi sediile de partid din Budapesta — zeci de tone de literatură marxistă, le-au stropit cu benzină şi le-au dat foc. Tot în scrum şi cioburi au fost prefăcute steaguri roşii, embleme şi stele în cinci colţuri ...

Iar când diviziile blindate şi „de gardă", comandate de Generalul Grebenik, au atacat capitala din toate direcţiile, alături de cadeţii şcoalei de ofiţeri şi de pionierii deveniţi vânători de tancuri, muncitori din Csepel au rezistat năvălitorilor cu eroică şi disperată încăpăţânare. Muncitorii din Csepel au fost ultimii apărători ai Budapestei. Au fost înfrânţi de 1200 de tancuri ... Prin splendida lor rezistenţă, Comunismul internaţional a suferit însă cea mai mare înfrângere, tocmai în ziua celei de-a 39-a — poate şi cea din urmă — aniversare a „marii revoluţii din Octombrie"...

Şi asemenea muncitorilor din Csepel, multe alte mii de luptători purtând salopete albastre cu urme de unsoare de maşini şi de zgură, au pierit sub şenilele tancurilor sovietice sau fulgeraţi de gloanţele gardiştilor roşii, „apărători ai cuceririlor poporului"...

Din cenuşa acestor muncitori va renaşte o Ungarie nouă şi Europa de mâine, altă Europă decât aceea pe care ar fi vrut să ne-o dăruiască apărătorii unei păci cu orice preţ şi protagoniştii tuturor capitulărilor.

Ion V. Emilian

> „Vouă vă este sfântă Libertatea? Nouă ne este sfântă? Aveţi soţii şi copii? Avem şi noi. Aveţi răniţi? Şi noi avem. Ei sângerează din sute de răni şi n'avem pentru ei nici pansamente şi nici medicamente. In numele a tot ce vă este vouă sfânt, ajutaţi-ne. CREDEŢI VOI OARE CĂ MORŢII NOŞTRI NU ACUZĂ PE ACEI CARE AU AVUT PUTINŢA SĂ NE AJUTE ŞI NU NE-AU AJUTAT?
>
> Muncitorii din Dunapentele,
> la 7 Noembrie 1956

Olocaust

Chemările eroilor Unguri au amuţit. Când scriem aceste rânduri se mai dau încă lupte; căci luptele vor înceta numai atunci când muniţia se va sfârşi şi braţele vitejilor vor fi frânte ... Jertfa pe altarul Libertăţii şi al Onoarei s'a consumat. Arderea-de-tot a fost plinită. Eroica naţiune, prefăcută în rug de foc, a ispăşit păcate străine; a plătit pentru păcatele lumii. Căci nu din vina ei ţin dracii în lanţuri atâtea popoare ale Europei şi-şi îngădue să ameninţe, fără ocolişuri, marile, blajinele naţiuni ale Apusului tuturor libertăţilor ...

Ungaria s'a ridicat împotriva teroarei, a crimei, a pângării a demenţei. Fără să ţină seama de proporţii, fără să ia seama la „conjuncturi"; despreţuind înţelepciunea care învaţă că de-ţi pleci capul, până între picioare, sabia nu-l taie, viteaza naţiune a cerut, într'un glas, să plece Ruşii din ţara ungurească. Şi fiindcă Ruşii n'au vrut să plece, i-au svârlit ei afară.

Dar Ruşii s'au pregătit de răsbunare. Vicleşugul şi lipsa de onoare au premers loviturii de forţă. Solii au fost arestaţi. Apoi a început măcelul. Numărul diviziilor care au atacat (noaptea, pe fulgerătură) şi armamentul de care au uzat, dovedeşte măsura laşităţii şi a sălbăteciei. Ungurii au primit, bărbăteşte, lupta: copilandrii şi moşnegii au intrat în foc, alături de bărbaţi. Dar numărul lor era prea mic. Armele nepotrivite. Muniţia puţină ...

Ungurii au fost înfrânţi. În present se face „strângerea": cine nu e socotit vrednic de a primi botezul Katyn-ului e îmbarcat şi dus, pentru totdeauna, în Asia rusească. De la copilandru până la omul de 60 de ani, totul e ridicat şi dus. În locul lor, pământul Ungariei e populat cu Uzbeci, cu Taşkizi, cu Başchiri. Pângărirea fetelor şi a nevestelor a început ... În inima Europei creştine, în plin vreac al 20-lea, un popor creştin e nimicit, în văzul lumii. A strigat după ajutor. Dar ajutor n'a venit. Nu putea veni. Căci cu toate semnele Cehoslovaciei, ale Coreei şi altele, prea sunt mulţi „bărbaţii de stat" şi diplomaţii de carieră cari nu pricep nimic din ceea ce se oarde în lume.

Olocaustul Ungariei e cutremurător. El pune probleme de conştiinţă. Pentru alungarea întunerecului din minţi şi pentru trezirea conştiinţelor a fost necesară jertfa aceasta uriaşă: o naţiune întreagă prefăcută în torţă ce se mistue luminând. Fără îndoială, barbaria săvârşită de Ruşi pe pământul unguresc, în văzul lumii libere dar nehotărâte, e de natură a înţelepţi celelalte popoare robite: de-acum până la izbucnirea celui de al 3 lea război mondial greu va mai mişca cineva. Tăcerea cimitirului nu va mai fi turburată decât de râsul bestiilor asiatice şi al gunoaielor puse în slujba lor.

Dar Ungaria, transformată în rug aprins, în împărăţia crimei şi a mizeriei fără sfârşit, a aruncat lumină asupra unei realităţi pe care atâţia conducători de popoare o tăgăduiau. De-acum s'au limpezit apele. Lumea liberă ştie ce-o aşteaptă. Iluziile neroade s'au risipit. Naţiunile libere se gătesc pentru marea, pentru ultima înfruntare.

Olocaustul Ungariei a salvat viaţa Europei creştine şi viaţa lumii care vrea să-şi păstreze libertatea.

Iată de ce — peste toată genunea de lacrimi şi de sânge — Ungaria îşi ia de-acum locul în galeria marilor naţiuni ale pământului lui Dumnezeu. Căci nu prin numărul locuitorilor, nici prin diviziile de siluitori; ci prin conştiinţa înaltă a menirii ei în lume se defineşte marea naţiune.

MARTOR

Axa RFE — RPR

Un corespondent din Londra ne informează că Miron Grindea-Grimberg, corespondentul secției „românești" a postului de radio Free Europe în Marea Britanie, a participat la recepția dela Legația RPR organizată de comuniști cu ocazia zilei de „23 August". Grimberg, care încă înainte de război era cunoscut ca un înfocat militant comunist, era redactor al ziarului „Lupta" și colaborator la „Cuvântul Liber" și la alte foi bolșevice dela București. Prieten intim cu Noel Berkovici (zis Bernard, zis Ion Câmpineanu), tovarășul Grimberg a fost numit de acesta, alături de d. Viorel Tilea, corespondent special al Vocei „României" Libere dela radio Europa Liberă, la Londra. Calitatea de corespondent al Vocei lui Berkovici nu-l împiedică însă pe fostul cap de celulă al organizației de bază dela „Cuvântul Liber" să frecventeze cuibul de spionaj reperist dela Londra. Dimpotrivă, legitimația de reprezentant al anumitei Voci servește comunistului Miron să-și camufleze și mai bine activitatea subversivă în fața autorităților engleze și să-și mențină nestingherit legăturile cu oficina moscovită din capitala Marei Britanii. Impreună cu Grimberg a participat la sărbătorirea „eliberării României de către glorioasa armată" a lui Stalin un alt sol al coloniei „românești" din Anglia, Rappaport-Robson.

Dela Muenchen ni se comunică în acelaş timp că Noel Berkovici a introdus în programul religios al postului de radio Vocea „României" Libere, alături de preoții Florian Gâldău (ortodox) și Petre Gherman (catolic) și un rabin care se adresează, pe picior de egalitate cu cele două biserici naționale românești, credincioșilor evrei din România, adică soților Iosif și Liuba Kișinewski-Broitman, Anei Pauker, lui Misha Roller, academicienilor Barbu Lăzăreanu, Graur et compania care au colaborat la lichidarea sionismului și la devastarea sinagogei centrale din Calea Călărași dela București de către bandele faimosului Comitet „Democratic" Evreesc.

Scopuri și mijloace

Ziarul „ROMANIA" anunță publicarea, la New York, a unei cărți în limba engleză despre situația din România după zece ani de regim comunist. Lucrarea este menită să umple un gol în bibliotecile de limbă engleză, ne spune organul „Comitetului" dela Washington. Noi credem mai degrabă că lucrarea este menită să justifice delapidarea banilor publici de către „experții" care au realizat auto-lovitura dela 23 August 1944. Cărți despre România robită, în limba engleză, există și unele dintre ale sunt foarte documentate. Golul din bibliotecile de limba engleză nu este deci atât de mare. Golul este extrem de mare în **sufletul** lumei anglo-saxone și deacela noi credem că interesul unei cheltuieli ca aceea pentru editarea cărții „Captive Rumania" este foarte îndoelnic. Chiar dacă cartea este scrisă de „experți" ca Dl. R. Boilă și sub patronajul marilor bărbați de Stat Creţzianu și Vișoianu. Dacă-totuși, în subsidiar, cartea tinde să ajute tezele refugiului românesc noi credem că astfel de lucrări de aridă și arhicunoscută documentație nu servesc aproape la nimic. O acțiune cu adevărat utilă ar fi fost traducerea în limba engleză și chiar franceză a cărții Dlui Raul Rubsel „Iadul pe Pământ". Această carte, despre care presa românească din Exil a avut numai aprecieri elogioase poate aduce servicii mult mai mari cauzei românești. Intreg refugiul a fost de acord că „Iadul pe Pământ" are, în afară de o certă valoare literară, o mare semnificație politică, prin descrierea calvarului Românilor și Evreilor români în regimul de teroare comunistă din R. P. R. Am recitit cronicile publicate ca și aprecierile diferitelor personalități din Exil. Ce elogii la adresa autorului și ce speculații despre valoarea propagandistică a sguduitorului mesaj pe care Dl. Rubsel l-a adresat lumii libere. O afirmație, între toate, ne-a reținut atenția: cartea trebue cât mai mult tradusă în una sau două limbi de circulație universală. Dl.Rubsel a publicat cartea sa în limba română și noi credem că a facut sacrificii nebănuite pentru editarea ei. Era deci datoria Exilului românesc de a face să apară ediția engleză și franceză. Când spunem Exilul românesc ne gândim la persoanele și organizațiile care fie prin posibilitățile lor materiale fie prin poziția lor politica (uzurpată sau nu) dispun de mijloacele necesare.

Dacă se găsesc fonduri pentru a publica cărți statistico-inutile (în 1956) este de neconceput să nu se găsească fonduri pentru traducerea și publicarea cărții Dlui Rubsel atât de sguduitoare, atât de atrăgătoare ca formă literară, atât de convingătoare ca document și atât de utilă cauzei românești în mâinile unui Smith sau Bloomfield, unui Dupont sau Lévy. Dece atâta miopie? Dece se dă totdeauna prioritate intereselor de clan politic (și personale)? Crede cineva la Washington că „activitatea" și sforăeile politice din 1956 vor face să fie uitate „înțelepciunea" dela 23 August 1944 și uluitoarea carență în doisprezece ani de exil? Domnului Ionescu nu-i place tragedia antică dar poate fi sigur că dacă vreodată România va fi liberă din nou, va fi o tragedie antică, în care „experții" dela Washington vor fi protagoniști cu vladică cu tot.

I. P.

Zodia „nechemării"

Când într'o zi va scrie cronica emigrației românești dela „40—50", istoricul viitorului va fi înspăimântat de uriașa ei improvizație, spânzurată între inconștiență și cinism, dar drapată în falduri tricolore. Nu ne gândim la unii „oameni politici" arena acestora fiind din totdeauna locul de predilecție al tuturor efracțiilor. Nu ne referim nici măcar la exilații din întâmplare, care, după o zi pe alta, au descoperit că pot să-și mobileze disponibilitatea cu agitație „patriotică", oarecum inofensivă. Ne adresăm unei categorii bine definite care s'a lăsat târîtă pe nesimțite la îndeletniciri nesăbuite. Aceștia sunt, pentru a le spune pe nume, autorii atacurilor scrise ori radiodifuzate împotriva celor de-acasă.

Încă din primele numere ale acestui ziar ne-am ridicat împotriva imoralității acestui exhibiționism. Revenim pentrucă desmățul a luat proporții îngrijorătoare.

Ultimul intelectualoid nechemat, devenit ziarist, dela vânător la văduvă de răsboi, cum remarca spiritual un confrate, și-a găsit vocația de reeducator al neamului. Și el, ale cărui tabieturi n'au fost cu nimic turburate, gârâind de îmbuibare le vorbește celor flămânzi despre ce frumos e să fii om de caracter pe malul Senei ori al Potomacului. Și etica sa celulită, care se exprimă în pioase parabole, smângălite prin șantane, îi asurzește pe cei cu călușul în gură cu lecții de morală, ba încă îi gratifică și cu amenințări. Cutare „personalitate" nu dădea oare verdicte seci de cine „va fi împușcat"!

Am vrea să-i luăm individual pe speakerii cu vorbe șașii și să-i sgâlțâim: „Vă dați seama, inconștienților, de crima pe care o făptuiți?" Un singur cuvânt cântărit în pripă și asvârlit pe calea undelor poate răni mii de inimi. Gura aceea lipită de microfon, lăsată slobodă de o minte toropită, trebuie să fie coșmarul atâtor case românești, care mai caută o licărire de speranță întorcând butonul. Și din monstruosul aparat în loc să se strecoare mângâierea unei voci calde, se deșartă o hasna spurcată. Nu, traiul printre străini nu ne-a transformat într'atât încât să nu mai vorbim graiul celor deacasă. Nenorocul e că mulți din cei are „scriu la gazetă" ori „stau de vorbă cu țara" sunt nechemați. ÎN ACELE POSTURI AVEM NEVOIE DE PREOȚI ȘI S'AU INSTALAT TELALII.

Intr'un interview publicat în „Glasul Patriei" (din 1 Aprilie 1956, No. 12), Lucian Blaga scria: „Despre un traducător prin sufletul căruia a trecut pârjolul lui Faust se poate presupune că are într'adevăr ceva de spus..." Aceasta este realitatea: prin sufletul tuturor alor noștri a trecut „pârjolul lui Faust". Care dintre noi poate garanta că părinții nu-i sunt sind caliști, frații — membri de partid, verii în UTM, ori copii — pioneri? Să ne imaginăm ziua întâlnirii cu cei pălmuiți când aceștia ne vor spune cu glas stins: „Ne-ați scuipat în obraz când aveam mâinile legate".

Ne adresăm tuturor acelora care țin un condei în mână ori dispun de vreun microfon și le amintim că vorbele ucid. Știm, trăim în secolul trădării intelectualilor; nimeni nu se mai simte legat de rândurile pe care le-a pecetluit cu o semnătură, scrisul s'a desacralizat. Dar noi venim din acea parte a Europei, considerată „arhaică", adică plină de omenie elementară, unde se mai crede în CUVÂNT... care la început era la Dumnezeu. Sa ne scrutăm cugetul: putem aștepta liniștiți ziua în care să nu ne fie rușine de niciun cuvânt scris ori rostit?

Cele de mai sus sunt spuse în termeni generali; în cazul că cei care au urechi de auzit nu aud vom da fapte și nume.

REDACȚIA.

Infiltrația RPR in lumea neo-latină

În editorialul „Sțindardului" no. 10/11 se semnalau simptomele unui reviriment RPR-ist față de lumea neo-latină. Manevra este acum pe cale de realizare. Slavofilii se întorc la maica Roma, cu surâs șmecher înflorit în colțul gurii, de parcă n'ar fi huiduit-o niciodată. Ca sporii ferigilor, purtați de vânturi, poposesc „academicienii" la toate congresele, înmulțesc contactele, conferințele, expozițiile. Veneția, Palermo, Florența, Buenos-Aires, Mexico, Montréal, Paris și Knokke-le-Zoute (Belgia) au văzut în mai puțin de un an defilând o legiune volantă de delegați români mușcați subit de frenezia umanismului. Intențiile sunt clare. Sovietele și-au dat seama de rolul neprețuit pe care îl poate juca România în cadrul strategiei sale, ca centru de iradiere a comunismului în sânul lumii neo-latine. Kremlinul începe să interzică orice exagerare slavistică în RPR, ba chiar încurajează un latinism fără frâu și zăbală. Chiar diversiunea limbii și națiunii „moldovene" se situează în cadrul aceleeași manevre. Nu numai că nu i se neagă caracterul latin graiului și poporului din Basarabia cutropită dar i se atribue și cinstea unei individualități. In felul acesta se pregătește folosirea a două atuuri neo-latine în viitoarele conclave internaționale.

Firește, din punct de vedere etern, nu putem decât să ne bucurăm. Acest reviriment însemnează o oarecare frânare pe panta înstrăinării sufletului românesc. În al 12-lea an al supunerii noastre prin foc și sabie forța latinității își face vad; barajul slavofiliei n'a putut-o stăvili. Totuși noi nu putem aplica dictonul „Invinsă cu sabia, Grecia l-a înlănțuit pe învingător" pentru simplul motiv că această reîntoarcere la latinitate este controlată, dirijată, încadrată de toate supapele de siguranță și semnalele de alarmă. Academicianul-pelerin P. Constantinescu-Iași mărturisea acum un an următoarele: „Prin prezența delegației noastre la Palermo prin cele câteva momente concentrate de evocare a lui Bălcescu și a țării sale am reușit să atragem atenția și să câștigăm interesul a numeroase personalități locale asupra patriei noastre și a noilor sale realizări." Pe de altă parte prof. I. Iordan declara nu demult: „din punct de vedere politic se impune intensificarea studiilor romanice în țara noastră."

Să nu ne închipuim că îi vom vedea pe bărboșii revoluționari defilând la 7 Noembrie îmbrăcați în togă ori, nemuriți în piatră și ipsos sugând dela lupoaică. Renașterea studiilor clasice în RPR e o concesie tactică și ea va da drept rezultat corcit un fel de marxism-leninism de coloratură mediteraneană, a cărui diferențiere nu va trece pragul unei nuanțe exotice, asemănătoare comunismului chinez. Din nenorocire putem fi însă siguri că multe personalități neo-latine vor cădea în cursă. Lungul șir al vizitelor la București a și început.

Am avut marele avantaj, de care nu s'a bucurat nicio țară din Răsăritul subjugat, de a putea face apel la solidaritatea a 300 de milioane de Neo-latini din lume. Pe acest tărâm activitatea noastră trebuia să fie dusă până la istovire. Dar spiritele „superioare" au făcut aluzii sarcastice la Maica Smara și Badea Cârțan preferând, spre exemplu, pe negustorii de sclavi ai Albionului, care i-au lovit peste bot ca pe ultimul pălmaș negru de pe plantațiile de bumbac. Azi RPR va fi lăsată să vorbească singură în calitatea de campion al latinității. Capitalul imens de cavalerism al popoarelor neo-latine n'a fost folosit. Nu putem, firește, trece cu vederea sforțările Românilor din Spania, în special la ultimul congres al Uniunii Latine dela Madrid, precum și cele ale Românilor din Italia, secundați de Italienii din România, atât de aproape de aspirațiile noastre. Dar cât suntem de departe de ceace am fi putut realiza! Unde ne sunt asociațiile bilaterale care ar fi trebuit să prolifereze în toate țările neo-latine și să devină tot atâtea vetre de acțiune pro-românească? Nu este încă prea târziu. La treabă! Și, pentru Dumnezeu, să ne scuturăm de spiritul latin înțeles *numai* ca „farniente".

S.

Ediția obișnuită a ziarului nostru este sub tipar și va fi expediată în câteva zile.

Până atunci, rugăm pe toți să ne ajute trimițând sume de bani, oricât de mici, la următoarele adrese:

Bayerische Hypotheken- u. Wechsel-Bank,
Konto Nr. 6672 (Stindardul)
(13 b) Füssen/Allgäu, Germania
sau la Contul nostru de cecuri poștale:
PARIS 11.201-04

Repetăm: „Stindardul" nu poate să apară decât cu sprijinul cititorilor săi, cu sprijinul acelora care au văzut acum că stăm singuri, părăsiți, trădați și vânduți, singuri în luptă cu cel mai mare dușman al Omenirei.

Nu voiu înceta de a acționa, oricare vor fi piedicile oricât de mari greutățile, furtunile și decepțiile, decât numai atunci când voiu închide ochii.

Și nu voiu fi mulțumit și nu voiu merita felicitările și recunoștința d-voastră și a Națiunii, decât în ziua când Țara aceasta va fi repusă în toate drepturile pe care nu le-am uitat, pe care nu le pot uita și pe care nu le poate uita nimeni.

După cum o constatați zilnic, pun pentru ridicarea poporului nostru pe planul național, cultural, económic, militar, spiritual, moral și social, toate eforturile, ca el să ajungă la înălțimea la care ar fi putut să se găsească de mult, dacă în acest Stat ar fi fost oameni care sa pună acelaș suflet, aceeași înțelegere, aceeași conștiință și aceeași cinste pe care d-voastră și cu mine o punem azi pentru îndreptarea și ridicarea lui.

Ion ANTONESCU

(Răspuns la felicitările adresate de membrii guvernului la 16 Oct. 1941, când a căzut Odessa).

Românii din Italia iau poziție contra agresiunei sovietice

Comunitatea românilor liberi din Italia a dat publicității prin posturile de radio și prin ziarele italiene următorul apel adresat conștiinței lumii civilizate pentru a se pune capăt ocupației sovietice și tiraniei comuniste în Europa răsăriteană:

„Comunitatea românilor liberi din Italia se închină cu profund respect și cu admirație în fața eroicei rezistențe a poporului maghiar împotriva barbraiei sovietice și face, în acelaș timp, apel la opinia publică din toate țările civilizate ca să ceară Organizației Națiunilor Unite să pună fără întârziere în aplicare rezoluția prin care Adunarea Generală a Națiunilor Unite a somat la 4 Noembrie agresorul să se retragă din Ungaria.

Pământul acestei națiuni martirizate — continuă apelul — este și în ceasul acesta udat de sângele fiilor săi vărsat cu generositate în apărarea libertății și a civilizației creștine.

Au trecut mai mult de zece ani de când întreaga Europă orientală a fost abandonată în ghiarele nemilosului colonialism sovietic și în puterea uzurpatorilor comuniști. România, la fel cu celelalte țări vecine, este îngenunchiată de tirania roșie. Țara noastră, transformată într'o fortăreață antioccidentală, este ocupată de peste 25 de divizii rusești iar guvernul dela București impus cu forța de către asupritorii străini este în mâinele unei minorități politice care nu are nimic comun cu interesele și cu destinul poporului nostru.

Deaceea, interpretând voința fraților noștri exploatați de comunismul ateu și prinși în strânsoarea imperialismului sovietic, facem cunoscut că, solidari cu vecinii noștri maghiari, și în interesul păcii, cerem evacuarea trupelor sovietice de pe pământul Țării noastre, precum și organizarea unor alegeri libere în România sub garanția Națiunilor Unite." Acest comunicat a fost transmis și în Țară prin radio Roma.

Roma, 6 Noembrie 1956.

Les progrés les plus surs d'un peuple ne sont pas les plus rapides, ni ceux qui lui ont été imposés.

Camile JULLIAN

INFORMAȚII

Consiliul provizoriu (până la alegeri) al Organizației Lucrătorilor Români este alcătuit din următorii membri:

1. BRĂILĂ Stoian
2. BUCUR Atanase
3. CIULEI Constantin
4. COSTĂCHESCU Petrache
5. CIURDĂREANU Mihai
6. DUMITRIU Anton
7. GHICA Dumitru
8. MITU Dumitru
9. RĂDULESCU Octavian
10. SELEȘAN Ion
11. STĂNICEL Ion

In adunarea generală, care va avea loc în luna Decembrie, consiliul va fi lărgit la 17 membri, alegându-se totdeodată și noul comitet executiv.

Pentru obținerea lămuririlor privitoare la condițiile în care se poate deveni membru O. L. R. (sau membru asociat), compatrioții domiciliați în orice țară sunt rugați să scrie la următoarea adresă: 24, avenue de l'Observatoire, PARIS — 14-e, France, „pour O. L. R."

*

UN SEMN DE ÎNTREBARE

„Exilul Românesc", organ de presă al dlui Sima, nu arareori critică „Comitetul Național".

Un fapt inexplicabil însă e acela că pe teren, aproape în mod regulat, dl Sima susține interesele sus zisului comitet.

Recent, la alegerile ce-au avut loc la Biserica Ortodoxă din Paris, oamenii dlui Sima s'au luptat nu atât pentru metropolitul Visarion, cât pentru dl Veniamin, care, dacă combinația reușia, ar fi fost adevăratul câștigator.

Oamenii dlui Sima spun că acținuea comună cu „Comitetul Național" a fost o simplă coincidență. E însă bizar că această coincidență se repetă de 10 ani în exil.

Atacurile retorice Ale „Exilului Românesc" sunt ele menite să camufleze acțiunea comună a grupăciunilor dlor Sima și Veniamin? O fi aceasta o metodă de a produce confuzie și descurajare în rândurile exilatilor? — Ar fi singura explicație a nepotrivirii dintre vorbe și fapte la „oamenii noi" ai dlui Sima.

Emigrația curată și patriotă face mari eforturi să se cristalizeze într'o expresie valabilă și unanim acceptată, în timp ce anumite formații ce se pretind animate de frumoase idealuri, din oportunism sau opacitate, sprijină impostura.

Din fericire, aceste organizații depășite și rău inspirate se macină și dispar cu timpul.

Pe măsură ce ele se sting, se desenează tot mai limpede un drum nou, acela al unității naționale întemeiate pe omenie și înțelepciune.

Observator

Români! Priviți înainte! Amintirile nu sunt drepturi

Către o contrarevoluție muncitorească — națională

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Din inițiativa unui grup de băeți inimoși a luat ființă la Paris: ASOCIAȚIA LUCRĂTORILOR ROMÂNI REFUGIAȚI IN FRANȚA „ION ROATĂ".

In statutele asociației citim:

„Articolul 2. Scopurile asociației sunt următoarele:

a) să stabilească și să mențină un contact permanent între lucrătorii români refugiați în Franța — în urma evenimentelor survenite în România;

b) să acorde un ajutor moral și material bolnavilor și lucrătorilor care nu și-au găsit încă de lucru;

c) să înlesnească plasarea la lucru a românilor ce sosec în Franța;

d) să susțină și să încurajeze inițiativele de ajutor pentru românii refugiați;

e) să contribue la ridicarea nivelului cultural al lucrătorilor români refugiați în Franța;

f) să înlesnească și să mențină legături permanente între lucrătorii români în Franța și diferitele organizații franceze (oficiale sau particulare) care — în virtutea legăturilor tradiționale dintre România și Franța — se interesează de soarta românilor refugiați în Franța;

g) să stabilească și să menițna în scopurile mai sus indicate un contact și o colaborare permanentă cu alte organizații similare."

Nimic nou în scopurile asociației. Ele pot figura la art. 2 din statutele oricărei asociații de exilați români. Nimic original. Cum ar putea fi orginali, ei lucrători? Partea lor, a lucrătorilor cu brațul și cu mintea, din uzine și de pe ogoare, a fost — dela început — construcția; construcția cu trudă și sudoare a unei lumi mai bune, nu speculațiile — mai mult sau mai puțin abstracte. Nimic revoluționar care sa producă coșmare și nopți de insomnie burghezului conformist, târzielnic și neofob, pentru care setea de dreptate socială înseamnă tendință destructivă, dorința de a cunoaște — spirit revoluționar.

Și totuși, strângerea lucrătorilor români — țărani și muncitori — într'o organizație e plină de semne. Existența lor în lumea liberă era deja un semn. Semnul secolului nostru, în care muncitorii și țăranii fug din țările unde a fost instaurat prin forță . . . „regimul muncitorilor și țăranilor"; sau dacă rămân pe loc, rămân să oprească cu piepturile gloanțele mitralierelor „partidului muncitorilor și țăranilor", să spargă — cu pumnul — blindajul tancurilor revoluției în marș.

Mulți nu au înțeles sensul prezenței lucrătorilor în Occident; prezență care diferențiază total exilul actual de toate exilurile anterioare — istoric reacționare —, plasându-l în însuși miezul de foc al istoriei contemporane, în opoziție cu revoluția comunistă anti-muncitoarească și retrogradă. Înșelați de o revoluție care în numele internaționalismului proletar a redus țările lor la starea de sclavie, lucrătorii din Răsăritul Europei iau calea contrarevoluțiilor naționale. Contrarevoluția capătă, datorită lor o rezonanță nouă, ca o uvertură a viitorului; în timp ce revoluția, umplând pământul cu pușcării și câmpuri de muncă forțată, capată o rezonanță lugubră, de mormânt. La Poznan muncitorii au rupt otreapa roșie și au pus în loc drapelul național. Din acest gest, pueril pentru vânătorii de senzațional, se degaje — peste detaliu — esența însăși a mișcărilor muncitorești din Răsăritul Europei. La Poznan, întrebarea dezarmantă pe care muncitorii au pus-o mercenarilor veniți să restabilească „ordinea revoluționară" era: „Sunteți voi Polonezi?" Ei făceau deci apel la conștiința națională, nu la constiința proletară.

Acelaș apel îl fac și lucrătorii români.

Pentru noi, gruparea lucrătorilor români într'o organizație a lor are și alte aspecte. Aspecte care oglindesc toate deziluziile, toate prăbușirile, toată drama unui neam înșelat și vândut, dar și credința lui nestrămutată în înviere.

Plecați din umbra brazdei sau din întunerecul minei și ajunși după atâtea peripeții pe coastele Atlanticului — alții peste oceane — ei au căpătat, odată cu lărgirea orizontului politic, conștiința responsabilității istorice față de neamul nostru chinuit.

. . . 11 ani de așteptare. Cu bunul simț și modestia caracteristică țăranului român, ei au așteptat dela cei care și-au luat singuri răspunderea apărării intereselor românești în afara hotarelor, însușindu-și în acest scop banul Țării — banul lor —, am așteptat semnalul — pentru a ocupa, simplu, locul lor în frontul luptei naționale de eliberare. Bineînțeles, în prealabil ei voiau o explicație. Căci nu înțelegeau să fie considerați, aici în lumea liberă, ca cei rămași în țară de către uneltele puterii ocupante: — turmă menită să îngrașe căpcăunul stepelor, massă amorfă pe care înflorește putregaiul nesăbuitelor ambiții personale, număr.

Așteptare zadarnică. Unii au pierit prin sanatorii și mansarde — roși de dorul învălmășelii luptei pentru libertate mai mult decât de boală —, alții s'au împrăștiat ca frunzele la adierile toamnei în cele patru vânturi, câțiva, descurajați de neînțelegerea „aleșilor" au căzut victimă propagandei comuniste de repatriere în R.P.R. Căci pentru „reprezentanții legitimi" ai poporului vândut, Istoria și-a oprit cursul în anul Domnului 1938. De-atunci încoace nimic nu s'ar fi schimbat în România după energumenii „actului de înaltă înțelepciune". Cursul volburos al Istoriei în ultimii 20 ani a schimbat fața lumii, dar nu a reușit să spele sgura depe creerele lor sclerozate. Incapabili să înțeleagă că Românii au încetat de mult să confunde samavolnicia cu legalitatea, trădarea cu patriotismul, aservirea electorală cu ajutorul, — ei nutresc speranța nebună că la eliberarea României, coborâți din furgoanele „aliate", un singur semn și Neamul trezit din somn greu, ca frumoasa din poveste, se va ridica numai pentru a veni să li se închine lor, „reprezentanților legitimi", în fine regăsiți, — după care va adormi din nou . . . și totul ar fi ca mai 'nainte.

In 1956, ziarul „România", oficiosul comitetului capitulard, vorbește de „23 August" ca în 1945. Citez: „Valoarea lui (a actului dela 23 August — n. n.) este recunoscută chiar de dușmanii neamului nostru, Rusia Sovietică și comuniștii . . ." — Numai de aceștia și de uneltele lor din țară și din exil, am spune noi pentru a completa un adevăr rostit pe jumătate. (Pentru edificare a se vedea „Glasul Patriei" lui Chișinevski.)

Când lucrătorii români au căpătat convingerea definitivă a iresponsabilității „responsabililor", strângerea lor într'o organizație românească nu mai era decât o problemă de formalitate.

Mi-a revenit cinstea să mă ocup de această formalitate. În luni de zile, am avut ocazia să le ascult proectele, să le înțeleg aspirațiile, să simt trecând dela unul la altul dogoarea credinței în biruința cauzei sfinte a neamului nostru încătușat. În luni de zile, împărtășind cu ei iluziile și deziluziile oricărui început de realizare într'o lume streină — dacă nu ostilă — idealurilor noastre de libertate și adevăr, mi-am dat seama cât de strein a rămas marxismul ateu de sufletul și năzuințele lucrătorului român. Se datorește aceasta faptului că Poporul Român s'a născut creștin? Că, așezat de destin la frontiera de răsărit a Europei, a văzut prăpădul revoluției bolșevice izbucnit undeva în stepă întinzându-se amenințător? Că a fost printre primele popoare care a simțit în carnea sa efectul disolvant al unei ideologii inumane pusă în slujba imperialismului moscovit devenit astfel de o cruzime și o sălbăticie nemaipomenită? Fără îndoială. Purtată în vârful baionetelor rusești, revoluția marxistă-bolșevică a propovăduit abolirea exploatării omului de către om și a instaurat cea mai crudă exploatare cunoscută de istorie — în comptul Rusiei Sovietice, patria socialismului; a propovăduit egalitatea între oameni și a creeat în persoana „Partidului", cu armatele sale de „agitatori" și „responsabili", cea mai puternică clasă (de paraziți), care spre deosebire de burghezie — sârguincioasă și utilă circulației bunurilor — dispune, pe lângă puterea economică, de puterea politică și militară, având astfel posibilitatea să înăbușe în sânge orice încercare de exprimare a nemulțumirilor; a propovăduit libertatea și a înscăunat — folosind, abuziv, numele muncitorilor — cea mai sângeroasă tiranie; a propovăduit un trai mai bun pentru clasa muncitoare și a redus-o la cea mai neagră mizerie. În urma experiențelor de acest gen, care muncitor din lume s'ar mai înrola sub steagul roșu al internaționalismului proletar?

În fapt, ideologia marxistă s'a dovedit a fi cea mai diabolică mistificare a unor tendințe de dominație mondială. Se pune însă întrebarea: renunțând la internaționalismul proletar, sunt lucrătorii din țările subjugate de comunism și cu ei lucrătorii români, implicit contra curentului federalist care-și face loc în Europa? Câtuși de puțin. Dar nu dintr'un sentiment internaționalist, ci din patriotism. Ei au înțeles că țările mici — și țări mici sunt astăzi când lupta se duce între continente și Germania și Franța — nu mai pot trăi izolat. Și în măsura în care federalismul nu înseamnă un cazan în care ar urma să se dizolve esența națională a popoarelor, o Europa federalistă, în care toate popoarele — mari și mici — să intre cu drepturi și datorii egale, rămâne pentru noi, care am cunoscut amarul izolării, chezășia eliberării și a conservării patrimoniului nostru național. În acest sens patriotismul nu este incompatibil cu federalismul. În acest sens, și numai în acest sens, lucrătorii români militează și se vor sacrifica la nevoe — pentru Europa.

Gruparea lucrătorilor români într'o organizație a lor ridică și o altă problemă — în legătură directă cu criza de organizare a exilului românesc.

Dece lucrătorii români au reușit cei dintâi să se depășească — pe ei și organizațiile politice respective — și aruncând peste bord divergențele programatice care nu-și au niciun sens atâta vreme cât nu există terenul necesar aplicării unui program: un teritoriu național liber, să se regăsească pe platforma intereselor superioare românești? . . . — Pentru că țăranul român, văzând în fiecare primăvară înflorindu-i pe ogor oasele înaintașilor a prins un sens adânc al destinului unui neam ce sângeră de veacuri pentru libertate și adevăr; pentru că muncitorul român coborând în măruntaele pământului românesc i-a ascultat geamătul și i-a înțeles chemarea. Trebue totuși să ținem seamă și de situația specială a lucrătorului în exil. El nu trăește din sinecură și nu are bursă. El trăește din muncă. Nedepinzând de nimeni, independent, el își poate asculta liber chemările inimii; ceea ce este, oricum, cea mai mare favoare pe care o poate oferii viața în asemenea împrejurări și . . . semnul celor aleși de Istorie.

Cum numărul lucrătorilor români răspândiți pe cele cinci continente nu e de desconsiderat, o puternică organizație a lor va infuența în măsură orientarea politică a exilului românesc. Criza politică a exilului nostru fiind o criză de principii, de nerespectare a principiilor democratice, intrarea în scenă a lucrătorilor este menită să descurajeze impostura, să dovedească anumitor intelectuali și scriitori, al căror caracter nu pare a fi la înălțimea talentului, că piruetele și tumbele lor pot deveni primejdioase și să contribue astfel la dotarea exilului cu o reprezentanță națională aleasă pe bază democratică. Intrarea lor în scenă este o dovadă în plus că orice politică restaurationistă este aprioric condamnată. Pentru reabilitarea regimuirlor trecute s'a recurs până acum la o formulă simplistă: Cine consideră regimurile trecute imperfecte este comnuist, cine le consideră perfecte este anti-comunist și **a fortiori** democrat. Lucrătorii români, care nu pot fi acuzați de pro-comunism, deoarece nu ei au pregătit la noi vadul revoluției de import, — nu ei l-au făcut pe „23 August" —, resping această alternativă menită să descurajeze orice încercare de privire critică a unor regimuri care au condus țara la dezastru. Dacă ei nu mai cred că propaganda comunistă poate fi combătută cu argumente luate din Marx, faptul că „acelaș lucru îl spun și comuniștii" nu constitue pentru ei o probă peremptorie a inocenței anumitor politicieni din exil. Dacă ei au ajuns la convingerea că „egalitatea", în interpretarea marxistă a cuvântului, este o absurditate, ne-având altă rațiune decât lichidarea elitelor naționale în scopul pregătirii dominației streine, aceasta nu înseamnă că ei ar dori legalizarea privilegiilor de castă. Să fim bine înțeleși. Lucrătorul român, individualist, nu are nicio predilecție pentru socialismul marxist. După 23 August, când „Partidul Comunist" a pornit la recrutarea de partizani, pe care să-și sprijine acțiunea de bolșevicare a țării, **nu lucrătorii au trădat, ci burghezia — în speranța desmințită a conservării privilegii-**

(continuare în pag. 4)

Comunitatea morală dintre țară și exil

Acuzația majoră a RPR-iștilor în ceeace ne privește se formulează stereotip: „suntem niște hoinari, rupți de vatră, în disonanță cu aspirațiile actuale ale poporului român, stăpân pe soarta sa." Și aceasta în cel mai bun caz, căci abea după Decembrie 1958 vom fi clasați în categoria criminalilor de drept comun. Răspunsul unanim al exilaților lucizi, care au luat în mod deliberat lumea în piept, răspuns care constitue însăși justificarea morală a acțiunii lor, este: „suntem prelungirea externă a României reale, brațul trupului încătușat, glasul gurii înădușite." Prima fază a luptei noastre se dă deci pe terenul confirmării ori desmințirii acestei comunități morale dintre țară și exil, peste capul guvernanților.

Fiecare dintre noi a adus cu sine sanctificarea luptei, formulată în mesajul simplu al celor apropiați: „du-te și acționează pentru noi!" Dar mandatul nu e definitiv. El poate fi anulat fie de ticăloșia mesagerului fie de devierea aspirațiilor mandatarului. Această „deviere", subliniem, nu înseamnează câtuși de puțin că cei de acasă au pactizat cu regimul — răzvrătiții dela Poznan și-au formulat lapidar dorințele: „pâine, libertate, să plece Rușii!" — ci pur și simplu retragerea încrederii în urma unei cascade de desamăgiri.

Cei care își scrutează cinstit conștiința ar trebui să se întrebe în fiecare zi în ce măsură mai corespund aspirațiile actuale ale neamului, în ce măsură radarul sufletului lor captează fidel undele trimise de inima țării și, în sfârșit, în ce măsură nu s'au transformat în acea specie detestabilă de emigrați care, cu cuvintele lui Antoine de Rivarol, „consideră că amintirile sunt drepturi." Pentru a putea răspunde afirmației unui academician al RPR, după care „țara nu se ia în sac", și care în cazul că ar fi adevărată ne-ar transforma într'o aripă fără corp, amintim pasagiul următor din cartea unui mare filosof al nostru, azi cu gândurile prizoniere: „De vreo opt sute de ani saxonul din Ardeal, transplantat de undeva de pe malurile Rinului, își înalță în peisajul ardelenesc rosturile culturale și cetățenești, sobre și ca piatra, în spiritul nealterat al spațiului său gotic, de ieri și de totdeauna. Sământă permanentă a acestui duh, saxonul a adus-o cu sine de aiurea și o păstrează cufundată în râul sângelui său, precum aurul miraculos în matca legendarului fluviu. Iar alături, trecând legănat cu turmele pe lângă înaltele și negrele turnuri și cetăți care vorbesc despre alt destin, ciobanul valah își slăvește din fluier, suind și coborând, spațiul său, care e numai al său. Sunt două feluri de oameni, care trăiesc în acelaș peisaj, dar în spații diferite." Așadar spațiul sufletesc și peisajul geografic sunt două lucruri deosebite. Cel care și-a închiriat energia nu trage niciun folos — moral, firește — din umbra chinuitului pământ românesc. In schimb sufletul patriotului român care își duce dorul pe sub palmierii dela Rio de Janeiro, poate vibra ca o vioară, la unison cu diapazonul depărtat al țării. Poți gândi și acționa muscălește la Dragomirna și Suceava după cum poți trăi românește chiar dacă la picioare îți curge Amazonul iar în spate te umbresc Cordilierii. Românul patriot, exilat sub alt cer, mai cețos ori mai aprins are acelaș spațiu sufletesc cu plugarul rămas de straje pe Jii, în timp ce „responsabilul de partid" nu are nimic comun afară de peisajul geografic cu obidiții mânați în „întovărășiri". Literatura exilului este plină de exemple elocvente de trăire românească sub toate latitudinile și zeci de fapte zilnice dovedesc revărsarea peste graniță a omeniei din Carpați.

Pentruca Românii din străinătate să fie numai niște exilați geografici nu și morali ar trebui să avem puterea de a elimina din rândurile noastre acea specie bine definită de exilați în timp care visează „rrrestaurații integrale" ori de intermediari cacofonici care, nefăcând parte organică din circuitul moral, bruiază — când nu blochează — unisonul sufletesc dintre țară și exil. Am afirmat totdeauna că este strigător de imoral ca exilații să pretindă mâine în țară impunerea formulelor lor (In treacăt fie zis de când există emigrații politice în istorie niciuna n'a atins această realizare ideală a scopurilor ei). Singura restaurație pe care noi o dorim e cea a libertății ca poporul român să-și aleagă viitoarele sale forme de conducere.

Condițiile continuării unei solide comunități morale dintre țară și exil ar fi următoarele: 1. Ințelegerea deplină a suferinței de nespus a celor de-acasă, pansarea rănilor acesteia cu grije frățească — azi, prin radio, presă — mâine, prin contactul direct în ziua întâlnirii; 2. Trăirea în spațiul sufletesc românesc pentru a preîntâmpina, în ceeace ne privește, o diferențiere prea supărătoare. 3. Inlăturarea „filtrului" intermediar: bătaia unor inimi gemene nu are nevoie de traducători.

Noi nu putem cunoaște căile ascunse ale destinului. In exil se moare în fiecare zi puțin în defavoarea românismului cu trupul, cu gândul ori cu hârtiile administrative . . . Nu știm care dintre noi vor fi aleși de a se întoarce într'o țară liberă la a cărei ridicare din genunchi să contribue cu toată ființa lor. Dar ce înălțător ar fi ca pe amintirea celor care vor rămâne să se poată așterne senin cuvintele lui Don Francisco de Quevedo: „N'au fost decât țărână, dar țărână plină de iubire!"

STINDARDUL

Semnele unui nou 1907

Agenţiile de presă şi ziarele din Occident au scris, în legătură cu revoluţia naţională din Ungaria, despre demonstraţii studenţeşti care ar fi avut loc în România.

Intr'adevăr, studenţii bucureşteni dela Universitate, Politehnică şi Institutul de Construcţii au manifestat în ziua de 24 Octombrie 1956, cerând suprimarea orelor de limba rusă şi a cursurilor de marxism-leninism. Unităţile intervenţioniste de Securitate au fost bombardate cu pietre şi huiduite. Au fost arestaţi peste 200 de studenţi, despre soarta cărora nu se mai ştie nimic de atunci.

In ciuda acestor arestări, a represiunei brutale şi a măsurilor de pază luate în întreaga ţară, alte manifestaţii, mai violente, au avut loc Vineri 1 Noembrie 1956 în toate centrele universitare din ţară, anume la Bucureşti, Cluj, Târgul Mureş, Timişoara, Sibiu, Galaţi şi Iaşi. Studenţimea română s'a declarat solidară cu lupta pentru libertate a Ungurilor, a cerut retragerea trupelor sovietice din ţară, restabilirea libertăţilor şi a independenţei naţionale. Pretutindeni Miliţia a avut o atitudine de binevoitoare pasivitate, „ordinea" fiind restabilită de Securitate care, la Cluj, a pus în acţiune şi auto-blindate.

Este absolut sigur că între 24 Octombrie şi 1 Noembrie turburări au avut loc la Atelierele CFR-Griviţa, la Uzinele „Bela Brainer" din Braşov şi la Şantierul naval din Constanţa.

Mult mai grave au fost însă turburările care au avut loc în regiunea Râmnicul Sărat — Focşani, unde Securitatea a fost nevoită să facă apel la unităţile sovietice. Au fost arestaţi peste 1500 de ţărani şi ostaşi din unităţile MFA, în special ostaşi aparţinând unui regiment de infanterie din Focşani. Următoarele raioane au fost declarate „zona interzisă": Focşani, Panciu, Vrancea, Râmnicul Sărat, Beceni şi Cislău.

Judecând după măsurile pe care le-au luat comuniştii la Braşov (25/26 Octombrie) rezultă că turburări grave au avut loc în raioanele Sfântul Gheorghe şi Târgul Săcuesc (Regiunea Autonomă Maghiară), unde ţăranii săcui au alungat pe coumnişti din sate, câţiva din aceşti comunişti fiind expediaţi chiar pe lumea cealaltă. In noaptea de 24/25 Octombrie au fost internaţi la Spitalul CFR. din Strada Fântânii (fostul sanatoriu Dr. Leonhardt) vreo 12 răniţi aparţinând Biroului raional de Securitate din Târgul Săcuesc. In aceiaşi noapte, cele 2 batalioane de intervenţie care se aflau în fosta cazarmă a Regimentului 4 AA (în apropiere de aerodrom) au fost dirijate spre Sfântul Gheorghe. Toate „gărzile muncitoreşti" dela marile uzine au fost mobilizate, aceste gărzi constituind patrule care au circulat şi circulă încă prin Braşov. In faţa postului de radio al Securităţii din Strada Fântânii au fost

Acesta a fost doar începutul

instalate mitraliere. Vânătorii de Munte care ocupă fosta cazarmă de artilerie din Strada Lungă (Bartolomeu) au fost consemnaţi. Asemenea tuturor unităţilor MFA, din ţară, Vânătorii dela Bartolomeu cât şi Artileriştii din „Cazarma Galbenă" au fost obligaţi să predea toată muniţia încă din dimineaţa zilei de 24 Octombrie.

La Arad, la Chişineu-Criş şi la Simandul de Câmpie, populaţia şi-a putut da seama imediat de amploarea revoluţiei din Ungaria. In aceste localităţi au fost văzuţi numeroşi politişti AVH (Avo) care fugiseră din Ungaria pentru a scăpa de răzbunarea poporului. Toţi aceşti politişti unguri au fost îndreptaţi spre Oradea, unde s'a făcut regruparea lor.

In noaptea de 24 spre 25 Octombrie 1956 plotoanele de pază aparţinând regimentelor 5 şi 10 Grănicieri au fost înlocuite cu unităţi de Securitate sosite dela Deva şi cu unităţi sovietice care se aflau la Arad şi în regiunea Lipova-Radna.

Important este deasemenea faptul că trupele sovietice au început să pătrundă în ţară, îndreptându-se spre Vest, încă din ziua de 24 Octombrie 1956. Incepând dela această dată şi până la 31 Octombrie 1956 toate liniile au fost blocate de transporturile militare sovietice. Concentrarea forţelor sovietice s'a făcut în regiunea Arad — Salonta — Oradea. In ziua de 1 Noembrie, trupele sovietice au trecut frontiera ungară, îndreptându-se spre Szeged, Szarvas şi Szolnoc. In aceiaşi zi, deasupra Timişoarei şi Aradului au fost văzute formaţii masive de bombardiere sovietice, îndreptându-se spre Ungaria.

Dar nu toate trupele sovietce au trecut în Ungaria, mari unităţi de tancuri, de artilerie şi de infanterie motorizată MVD se află acum în apropiere de Craiova, în regiunea Piteşti, la Vest de Ploeşti, în regiunea Focşani — Tecuci, la Galaţi şi în inima Transilvaniei.

La ora actuală, toate unităţile române MFA sunt practic dezarmate (lipsite de muniţiuni), întreaga ţară fiind în stăpânirea formaţiilor MAI şi celor peste 12 divizii sovietice care au invadat din nou România.

Pe baza informaţiilor de până acum, n'am putut face decât o foarte fragmentară şi palidă expunere a situaţiei dela noi din ţară. Diplomaţi sosiţi la Viena în ziua de 7 Noembrie 1956 au spus că o revoltă generală era pe punctul de a izbucni în România şi că primele manifestaţii au fost înăbuşite cu o brutalitate fără asemanare.

Demn de semnalat este şi faptul că Postul de radio Miskolc, aflat în mâna patrioţilor maghiari, a transmis mai multe mesagii şi apeluri în limba română, cerând Românilor să se ridice împotriva tiraniei moscovite. Unul din aceste apeluri se încheia astfel: „Voi ce faceti? Noi suntem fraţii voştri de suferinţă! Unguri şi Români, suntem legaţi de acelaş destin. Ridicati-vă, fraţi Români!"

Către o contrarevoluţie...

(Continauare din pag. 3)

lor, iar astăzi în ţară, lucrătorii români — ţărani şi muncitori — îşi cuceresc cu sânge dreptul de a-şi spune cuvântul asupra sistemului social şi al formei de guvernamant în România de mâine. Spun aceasta pentru cei ce văd roşu înaintea ochilor ori de câte ori se abordează problema lucrătorilor. Pentru aceştia eu sunt socialist: fiindcă mă preocupă soarta lucrătorilor. Ca şi cum aceasta ar fi caracteristica socialiştilor de tip marxist; ca şi cum o problemă socială ignorată ar înceta de a mai exista.

România de mâine nu va mai fi România de ieri: a corupţiei şi a nepotismelor, a demagogiei şi a trădării.

Comunismul ateu înlocuind în viaţa socială principiul creştin al dragostei faţă de aproapele cu „ura sfântă faţă de duşmanul de clasă" a împins Umanitatea către limita reîntoarcerii la barbarie, iar nouă ne-a transformat ţara într'un imens lagăr de muncă forţată. Este deacum dovedit că ideologia marxistă, egalitară şi ateistă, conduce inevitabil la tiranie. Singură ideologia creştină garantează climatul moral necesar desvoltării unei adevărate democraţii. Numai egalitatea în spirit creştin — toţi suntem egali în faţa lui Dumnezeu — este de conceput în societatea omenească.

Lucrătorul român vede România de mâine ca o familie, o mare familie românească. Unde toţi sunt fii Patriei, egali în faţa legilor. Unde în perioadele de prosperitate toţi membrii comunităţii trebue să prospere, dar unde în perioadele de criză greutăţile financiare apasă asupra tuturor în proporţie directă cu veniturile fiecăruia. Unde netolerarea mizeriei alături de huzur este o datorie morală a tuturora. Unde privilegiile nu se moştenesc, dar unde fiecare poate da măsura posibilităţilor sale fără a deslănţui invidii. Unde rangul social este justificat de valoarea personală. Unde lucrătorul îşi face o datorie de onoare din satisfacerea nevoilor multiple ale savantului, dar unde savantul se consideră în serviciul comunităţii. Unde Familia, Şcoala, Biserica sunt instituţii de bază. Unde copiii rămân până la majorat sub autoritatea părinţilor. Unde Armata e şcoala adulţilor; ea apără patrimoniul naţional contra atacurilor din afară şi garantează exercitarea libertăţilor democratice în interior. **Unde oamenii politici sunt în serviciul Statului Român, nu în serviciul altor state. Unde principiul descentralizării democratice stă la baza organizării administrative.**

În România de mâine, Organizaţia Lucrătorilor va fi naţională. Ea va apăra drepturile lucrătorilor, nu interesele unui partid, fie el socialist, sau ale unei centrale aşezată în afara hotarelor. Dreptul de grevă fiind garantat, interesele de clasă trebue să se armonizeze cu interesele celorlalte categorii sociale şi toate la un loc trebue să se subordoneze intereselor naţionale, care sunt interesele colectivităţii româneşti privite în perspectiva istoriei, nu interesele momentane ale păturii conducătoare. Deaceea, în legislaţia muncitorească a României de mâine va fi înscrisă interzicerea dreptului de grevă pe timp de răsboiu, atunci când sunt în joc interesele naţionale şi când de orice neînţelegere interioară nu poate profita decât duşmanul.

Într'o asemenea societate, avantagiile sociale ne mai fiind bunuri ereditare, progresul se va realiza printr'un curent continuu al elementelor de valoare din toate păturile sociale către posturile de conducere, în cadrul unei depline armonii sociale, nu pe baza luptei de clasă.

Pentru această Românie se pregătesc şi luptă lucrătorii români în ţară şi în exil.

Apelurile noastre la unire care îl exasperau pe un confrate dela „Exilul Românesc" („Iarăşi Unirea!") şi-au găsit ecou şi un început de realizare în rândurile lucrătorilor români. Nu neglijăm greutăţile şi ştim că obstacolele abia încep să apară. — Cei care nu au niciun interes ca massa exilului românesc să-şi poată spune cuvântul au şi început lansarea de svonuri şi vânătoarea de partizani. Este însa rolul pionierilor să înlăture obstacolele; şi lucrătorii români sunt pionierii României de mâine. Abia înfiinţată şi asociaţia lucrătorilor este — numeric — cea mai puternică organizaţie românească din Franţa. Dacă din suferinţele şi sbuciumul lor se va desprinde o nouă doctrină socială, noi nu avem decât să ne bucurăm; ea ar avea meritul de a izvorî din realitatea vieţii, nu din cuvinte 'ncrucişate. Denumirea interesează mai puţin. La rigoare, ea ar putea fi denumită cu termenul de „lucrătorism", pornindu-se dela analogia vieţii societăţii corespunzătoare cu viaţa albinelor, unde şi trântorii îşi au rostul lor, dar de unde putregaiul este înlăturat.

Programul lucrătorilor români e simplu: un singur steag — tricolorul românesc, o singură icoană — Patria însângerată, un singur acoperiş — Biserica lui Christos.

Paris, 9 Oct. 1956

Căpitan C. STOICĂNESCU

Unul din cei 4 dela Berna

Născut la Grăsnăşeni, în juteţul Fălciu, Ion Chirilă este fiu de preot; a urmat cursurile liceului din Huşi şi a luat armele împotriva ocupantului încă de pe vremea când era pe băncile şcoalei. La vârsta de 17 ani, Ion Chirilă făcea parte dintr'o organizaţie de rezistenţă a cărei activitate se desfăşura în întreaga Moldovă. In cursul acţiunilor la care a participat în ţară, Ion Chirilă a luat legătura cu Oliviu Beldeanu. Personal nu l'a cunoscut pe acesta decât în Jugoslavia, după ce ambii reuşiseră să treacă clandestin frontiera. Acolo, iar mai târziu la Triest şi în Germania — împreună cu alţi camarazi — au constituit un grup de acţiune, la număr mic dar de perfectă omogenitate şi însufleţit de hotărîtă voinţă. Fără niciun ajutor din afară, grupul acesta a întreprins acţiunea dela Berna care a avut darul să mobilizeze întreaga lume liberă în favoarea popoarelor robite şi a „coloniilor" sovietice din Europa.

Condamnat de Curtea Federală la 2 ani şi 6 luni de închisoare, Ion Chirilă a fost eliberat în ziua de 15 Octombrie 1956, după ce executase 2/3 din pedeapsă. Aflându-se la München tocmai când revoluţia naţionala din Ungaria atinsese punctul ei culminant, am socotit că părerea acestui luptător autentic va interesa în cel mai mare grad pe cititorii „Stindardului". La întrebările puse de noi, Ion Chirila a răspuns cu multă modestie şi ne-a rugat să specificăm că el este un simplu soldat şi vrea să-şi păstreze această calitate.

*

Interbare: Care a fost scopul principal al acţiunii dela Berna?

Răspuns: In această acţiune nu se poate vorbi de un scop principal. Când am plecat spre Berna, am plecat hotărîţi să facem totul, **dar absolut tot ce se poate,** pentru cauza ţării şi a poporului românesc, **lovind pe comunişti în toate sectoarele lor de activitate.**

Intrebare: Şi aţi realizat aceasta?

Răspuns: In măsura timpului de care am dispus, a numărului nostru şi a mijloacelor pe care le-am avut la dispoziţie, **am realizat tot ce se putea realiza.**

Intrebare: In procesul dela Berna a fost vorba despre tot ce aţi făcut?

Răspuns: Atât pentru poporul românesc, cât şi pentru lumea liberă a fost mai de folos ca anumite sectoare ale acţiunii noastre să nu fie aduse în desbatere publică. **Când va sosi timpul, se va afla mai mult.**

Intrebare: Ce aveţi de spus despre felul cum a fost organizată apărărea în procesul Dvs?

Răspuns: Intreaga organizare a procesului a fost excelentă. Ţin cu această ocazie să exprim — şi în numele camarazilor mei — cele mai calde şi mai recunoscătoare mulţumiri dlor Mihai Fărcăşanu, Barbu Niculescu, Sofron Fekett şi tuturor compatrioţilor care au asigurat, cum au putut mai bine, o largă publicitate procesului dela Berna, aceasta nu numai spre folosul României, dar şi spre folosul tuturor ţărilor robite.

Intrebare: Dvs aţi făcut parte efectiv din Mişcarea de rezistenţă din ţară şi aţi participat la atacul armat şi la ocuparea reprezentanţei reperiste din Berna. Care credeţi că este datoria Românilor în ceasul de faţă?

Răspuns: Eu am luptat în rândurile mişcării de rezestenţă ca orice Român, cu dragoste de ţară şi de neam. Şi tot în această calitate am participat şi la acţiunea dela Berna. Vreau să rămân şi mai departe un simplu soldat şi deci părerea mea nu este altceva decât părerea unui soldat.

Cred că în ceasul de faţă ni se cere tuturor **să fim uniţi** şi să ne regăsim într'un singur front, cu faţa la acelaş duşman.

Intrebare: Un singur front de luptă, după părerea Dvs, nu implică şi un singur comandament?

Raspuns: Este dela sine înţeles că aceasta necesită un comandament unic.

Intrebare: Cum s'ar putea ajunge la realizarea unui asemenea Comandament? Din cine să fie el alcătuit?

Răspuns: Pentru a se ajunge la un singur comandament se cere ca fiecare să-şi cunoască locul său şi să fie cu totul desinteresat de persoana sa. Comandamentul este constituit în vederea unei acţiuni, ori în asemenea caz interesele de partid şi ambiţiunile personale n'au ce căuta.

In fiecare centru unde se află Români, să se procedeze **prin alegeri, la care să participe absolut toţi,** la desemnarea unor delegaţi. Aceştia, la rândul lor, să fie apoi convocaţi într'un mare sfat naţional chemat să aleagă, pe baza principiului democratic centrelor să fie desemnaţi pe baza posibilităţilor lor personale — intelectuale, tehnice şi morale — şi nu ca exponenţi ai diferitelor grupări.

Intrebare: Care ar fi, după părerea Dvs, primul pas pe care trebue să-l facă Comandamentul unic astfel realizat?

Răspuns: Să-şi cunoască, în primul rând, forţele de care ar putea dispune atunci când va fi nevoie şi să ia măsuri pentru a grupa aceste forţe.

Intrebare: Nu credeţi însă că mai întâiu este nevoie să se reia legătura cu ţara?

Răspuns: Tocmai pentru a se relua legătura cu ţara şi pentru a se putea coordona toate acţiunile trebue creiat, în primul rând, Comandamentul unic.

In ziua de 2 Noembrie 1942, untăţi române din Divizia 2-a de Munte ocupă oraşul ALAGIR (Caucaz).

AN UNSERE DEUTSCHEN LESER!

Die reguläre Ausgabe unserer Zeitschrift, mit der deutschen Beilage „DIE STANDARTE", ist gegenwärtig im Druck und geht Ihnen in den nächsten Tagen zu.

Das vorliegende Blatt richtet sich nur an unsere rumänischen und volksdeutschen Landsleute.

Wir bitten um Ihr Verständnis.

Stindardul
Trauchgau/Allgäu
Deutschland